

« Ἡ αὐτὴ ἐξέδοτο τῆς περιγραφῆς, ἡ εἰσαγωγὴ ἐπὶ Μετ. 15. 12. 13.
 νη καὶ χαρίεσσα, γὰρ αὐτὸ ἐκκεντρίον ἔχει, το σ. 360
 πῶς καὶ καλλιέως, ὅπως σαφὲς διακρίνεται τοῦ
 συνδυασμοῦ, γαίνεσαι καὶ ἐν ἄλλο αὐτοῦσεσθα
 ἐξ ἐπινυμίου ἐν νικητικῇ συντάξει, ὅπως ἀναφέ-
 ρεται ἐν βορέα.

Το καὶ ἀσπρόστοι συντῶν ὄρνιθες πᾶσι κερμασιν ἀναδ' ^{ἰχθυῖες ὄρδοι}

μυανές ἐξ ὕδατος ἄλλοις κατὰ συνείδα.

Οὐδὲ γὰρ ἐννοεῖται αὐτὰ, γὰρ ὑπὸ ἀνέμων,
 αἷς κατεκλῦσε ὑπὸ νάμαίαν παλαιὰ γέρον
 ἀραρεῖν αὐαῖσι βροχῶν.

Ἐς οὐρανὸν χειμῆριον κατὰ μῆνα ἐνύοση

Ζεὺς αἰμάδα δέσπορα καὶ δέμα, γαδανέον δ' ἐν
 ὦραν κατέοισιν ἑσπέρωνι

ἴσαν βαυδοῦραον κοιμίζας

αἰμύνας. (3)